

Bestemmelsen i stk. 2 har således alene til formål at sikre, at de faste bødepositioner efter stk. 1 på 500 kr., 1.000 kr., 1.500 kr. osv. ikke vil hindre en videreførelse af en ordning med nedsættelse af bøder (til f.eks. det halve) for personer med særlig lav indtægt. Bestemmelsen tilsigter ikke at regulere selve spørgsmålet om nedsættelse af bøder for denne personkreds. Der henvises herved til de almindelige bemærkninger, pkt. 5.2. Den foreslåede bestemmelse er således overvejende af teknisk karakter.

I bestemmelsens stk. 3 foreslås der indført en absolut kumulation af bøder i sager vedrørende overtrædelser af færdselslovgivningen. Det betyder, at der ved flere overtrædelser som almindelig regel udmåles den normale takstmæssige bødestraf for hver overtrædelse, uanset om overtrædelserne begås ved én eller flere lejligheder eller pådømmes ved én eller flere sager. Den absolutte kumulation inden for færdselslovgivningens område vil ligeledes gælde i tilfælde, hvor én eller flere færdselslovsovertrædelser pådømmes sammen med overtrædelser af andre særlove eller af straffeloven.

I tilfælde, hvor der i medfør af straffelovens § 88, stk. 1, ved dom skal fastsættes en fællesstraf i form af bøde for en straffelovsovertrædelse og en færdselslovsovertrædelse, fastsætter retten efter straffelovens § 88, stk. 4, en fælles straf af dagbod. Straffen kan eventuelt i medfør af bestemmelsens 2. led fastsættes for hver overtrædelse for sig, således at der for overtrædelse af straffeloven fastsættes straf af dagbod og for overtrædelse af færdselsloven straf i form af en sunnbøde.

Samme overvejelser som i stk. 3 ligger til grund for det foreslåede stk. 4, hvorefter det foreslås, at der i tilfælde af, at en af overtrædelserne af færdselsloven eller andre love, medfører en frihedsstraf samtidig med, at der er foretaget en overtrædelse af færdselsloven, der medfører bødestraf, skal pålægges en bøde ved siden af frihedsstraffen.

Det skal bemærkes, at det alene er færdselslovsbøder, der er omfattet af princippet om absolut kumulation efter bestemmelserne i stk. 3 og 4. De foreslåede bestemmelser angår ikke fastsættelse af bøder uden for færdselslovens område. Ved flere samtidige overtrædelser af anden lovgivning, der medfører bødestraf, vil den samlede bøde for disse overtrædelser således kunne fastsættes uafhængigt af de foreslåede regler, hvorimod én eller flere samtidige bøder for overtrædelse af færdselslovgivningen vil skulle medtages fuldt ud ved bodeberegningen.

Da en regel om absolut kumulation ikke i alle tilfælde vil føre til et rimeligt resultat, foreslås det i § 118 a,

stk. 5, at bestemmelserne i stk. 3 og 4 kan fraviges, når særlige grunde taler for det. Dette vil eksempelvis kunne være tilfældet, såfremt en sammenlægning af de forskyldte normalbøder fører til en uforholdsmæssig høj samlet bøde, herunder henset til forseelsernes karakter. Bestemmelsen vil f.eks. også kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor reglerne om absolut kumulation ville betyde, at der skulle idømmes en mindre tillægsbøde til en længere frihedsstraf. Det skal imidlertid fremhæves, at der som alt overvejende hovedregel skal anvendes absolut kumulation. Er der således tale om en kortere frihedsstraf (for f.eks. spirituskørsel, hærværk, vold), forudsættes det, at der idømmes en tillægsbøde, hvis der til samtidig påkendelse foreligger en overtrædelse af færdselsloven, der udløser en bødestraf af en vis størrelse.

Med indførelse af den foreslåede ordning vedrørende færdselslovsbøder bør der alene udmåles en skærpet bøde i gentagelsestilfælde, hvis der enten ved lovgivning eller ved administrative retningslinjer, herunder Rigsadvokatens bødekatolog, er fastsat bestemmelser herom. Det betyder, at den hidtidige praksis, hvorefter nogle politikredse udsteder skærpede bøder for blandt andet hastighedsovertrædelser i gentagelsestilfælde, ophører, indtil der eventuelt ved lovgivning eller administrative retningslinjer måtte blive fastsat bestemmelser om skærpede bøder i gentagelsestilfælde.

Det tilføjes, at anklagemyndigheden som hidtil vil kunne træffe bestemmelse om påtaleopgivelse i tilfælde, hvor sagens gennemførelse vil medføre vanskeligheder, omkostninger eller sagsbehandlingstider, som ikke står i rimeligt forhold til sagens betydning og den straf, der kan forventes idømt, jf. retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 3. Endvidere gælder samme lovs § 722, stk. 1, nr. 4, om tiltalefrafald i tilfælde, hvor straffelovens § 89 er anvendelig, og det skønnes, at ingen eller kun en ubetydelig straf vil blive idømt, og at domfældelse heller ikke i øvrigt vil være af væsentlig betydning.

De foreslåede nye bestemmelser påvirker heller ikke anklagemyndighedens adgang til i medfør af retsplejelovens § 722, stk. 1, nr. 1, helt eller delvist at frafalde tiltale, og herunder eventuelt at meddele den tiltalte en advarsel, såfremt sagen efter brødens beskaffenhed findes egnet hertil.

Der henvises herudover til Rigsadvokatens redegørelse både for så vidt angår de generelle strafferetlige synspunkter, gennemgangen af gældende ret samt den nærmere baggrund for den foreslåede bestemmelses indhold.